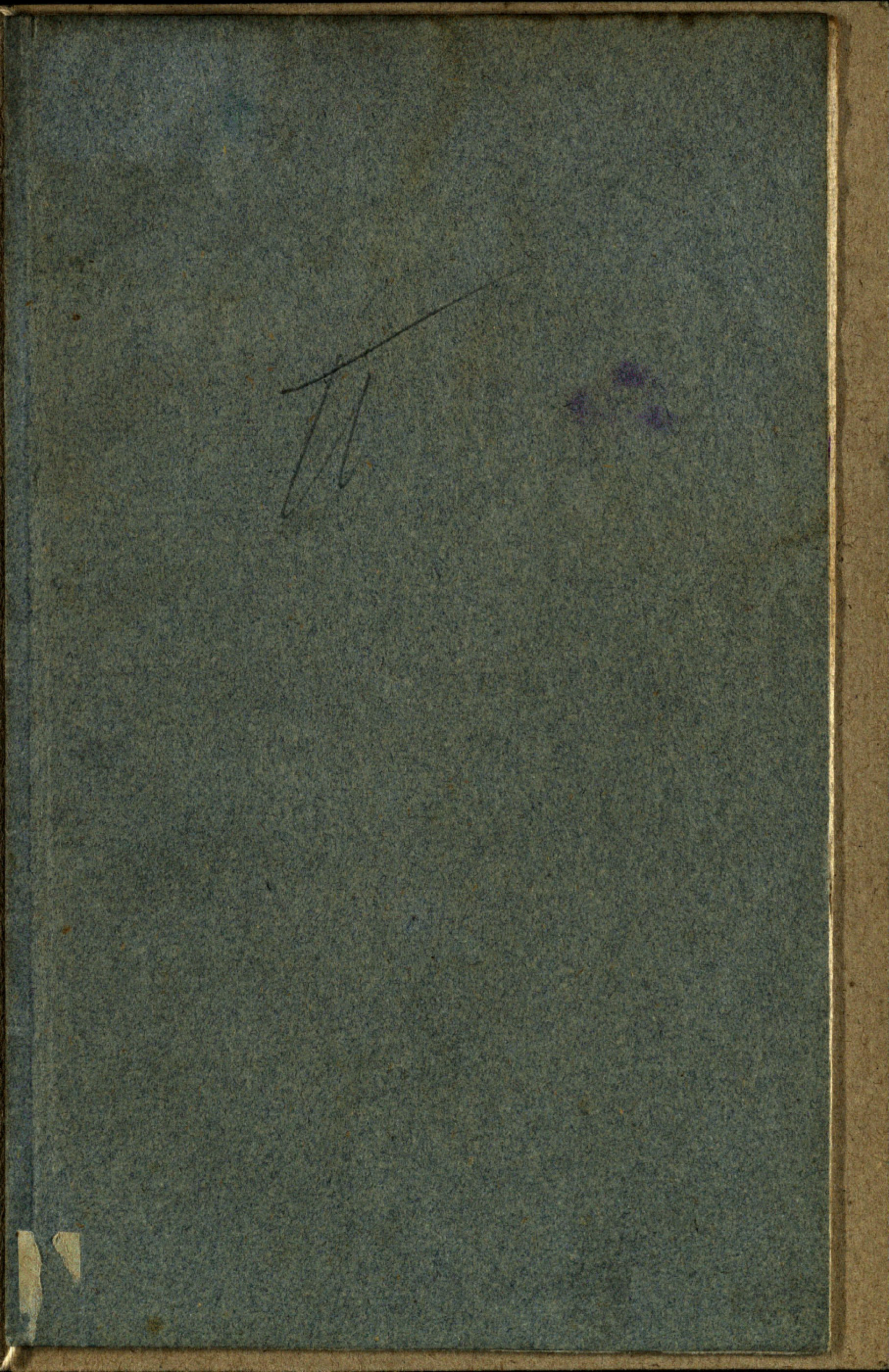

408

40

Рис. Ср. II 286. 1

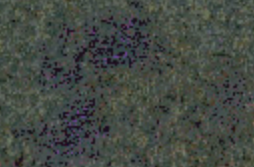
~~Рис. 408~~

PASC

Piscop II 286.1

P. 11

РДЧОВ

201742

Р13 Ср II 286.1

ПРЕВОД ПСАЛТИРА

КАО ПРВА ПРОБА

5319

НА СРПСКОМ ЈЕЗИКУ

БИБЛИОТЕКА
МАТЦЕ СРПСКИ

О Д

АДАМА ДРАГОСАВЉЕВИЋА.

~~Ср. 82
436.~~

У Б Е Ч У,

Печатан код ОО. Мехишарісна,

1833.

СН 851

HERBOL HICATAVA

6

2319

ANZONTEHA
HONPO

HERBOL HICATAVA

»Cultur fängt unter den Völkern nicht eher an, als bis sie
in ihren eigenen Sprachen schreiben.«

Schlößer. Nestor 1. 50.

HERBOL HICATAVA

Handwritten signature or initials in black ink.

HERBOL

HERBOL HICATAVA

HERBOL

П Р Е Д Г О В О Р.

(Глас Народолюбца.)

„Вы писашельи равно люб'ше езыхъ
Церкве свое, Рода свог'.
Не шудь онай, не просшь овай намъ, брако!
Обоимъ се дичи Сербъ.
Нип' намъ онай привезанъ само Церкви,
Нипи колеби овай.
Ко презираши смъ онай, изъ двора
Сербска ко смъ гонип', шай?
Необычайна мерзка смъса на шпо?
Даймо предълъ сваком' свой.
Сад' смъ л' ко презреш', шпо е Роду мило?
Зарь да презренъ буде самъ?
Та ко се спыди слова свога, шай се
Рода спыди! Чеспно л' по?
Са свепомъ сдружипсе мора школа!
Пусшь безъ ползе славе гласъ.
Ту нишпа силомъ! свепыня е Рода
Езыкъ! благо, обще свим'!

Да вѣрный рабъ шпо свога блага има,
Самъ по оѣе мударь Царь.
Самъ оѣе Богъ племена разна людій:
Изобиланъ нѣговъ садъ.
Са ружомъ саса нѣму любка; равни
Словенъ, Нѣмаць, Хошеншонъ,
И Грекъ, и Брішпъ, и Коппъ и черный
Арапъ,
Алефъ, Алфа, А и Азъ,
И символъ ума, сердца нѣму еднакъ.
Онъ е опаць свима намъ.“

Л. М. 1819.

Ceterum, res ardua est (inquit Plinius Praef. in Hist. Nat.) vetustis novitatem dare, novis auctoritatem, obsoletis nitorem, obscuris lucem, fastiditis gratiam, dubiis fidem.

У Вуковáру на Відов-дан 1833.

Адам Драгосáвлевїѣ.

ПРЕВОД ПРВЕ КАТИЗМЕ НА
СРПСКИ.

І. П с а л о м.

1. Благо ономе човеку, који се не пово- а.
ди по савешу злочинаца, ни пи пушује пушем б.
грешника, ни пи се дружи са рђавим људма; не- б.
го управља вољу своју по закону божијем, и
у шом закону поучава се дан и ноћ: он — као г.
усађено крај цошока дрво родом својим на
време што пріспева, и лисн што му не опа-
да — бива у свему, што год раді, напредан.

2. Такі нісу нечаштивци, нісу: него су као д.
пра по површју земље вепром што се распи- д.
рује: за то не ће нечаштивци на суду, ни пи е.
ће грешници у скупу праведника опспати: јер-
бо Бог зна пуш праведника, и пуш ће греш- з.
ника пропасті!

II. П с а л о м.

- а. 1. Зашто да се ужурбаше незнабошци;
зашто да шаку изумише људи празноћу? —
- в. Бише земаљски краљеви и кнезови, саспаше
се прошив Бога и његова помазаника!
- г. 2. Раскидајмо њиве узлове, и збацимо ја-
д. рам њив с нас; нека им се жив на небу смеје,
е. и нека им се Господ руга: он ће на њи ма кад
љупо набрекнути, и све ће ји смећти у љупо-
сти својој!
- з. 3. Мене је управо поспавио краљем над
з. својом свешом гором Сионом, да навешћујем
заповест његову. Мени је Бог рекао: „Ти си
сн мој, данас сам те ја родио! Ишти од ме-
н. не, и да-ћу ти незнабошце (народе земаљ-
ске) да су твоји, и крајеве земаљске да све
д. држиш: да над њима владаш са гвозденим шпа-
пом, да ји можеш разбићи као лончарске суде.
- г. 4. Разумише дакле вѣ сад краљеви, и нау-
чше се вѣ судије земаљске: служше Богу са'
д. спраом, и радујше му се сас шрепешом: прѣ-
в. мише науку, да Бога никад неувредше, и да
изван правога пуша (на спрампушци) непро-
паднеше, кад се љупо он на вас распали!
Благо свима онима, који се о њему несум-
њају!
-

III. П с á л о м.

1. Господі, што ми се умложіше узнемі- а.
рішељи? Многі скочіше на мене; многі гово- б.
ре душі мојој: „нѣма она ош свѣта Бога никакве в.
помоћи.“ Но ші сі Господі бранішељ мој; ші г.
сі ми слава, с којом ми се глава моја дичі!

2. Гласом мојим к Богу кад повікнем, і д.
он мене з'горе свеше своје чује, ја легнем, і без е.
бриге спавам, і слободан успајем; јербо ме ж.
Бог брані, да ме ніје спра ні іладу људі нао- з.
коло што ме нападају.

3. Смилуј се Господі, помози ми Боже мој! и.
Који сі ми поразіо све оне, што су ми за й.
прав-бога злошворілі, і који сі ми сакрушіо л.
зубе грешніцима. Та божіје је помагаші, і м.
благосіљаші људе своје!

IV. П с á л о м.

1. Кад год призовем, чуо ме Бог правде н.
моје! У шескобі мене неспісно, пожаліо ме, о.
і саслушао молішву моју!

2. Ві сінові људкі! Докле ћеше шако бі- п.
ші камена срца? Зашто да воліше ніштоћу, р.
і невѣрні биваше? Та знајше, да Бог са све- с.
пішељем својим чудо швори. Бог ће і мене т.
послушаші, кад му се спанем ја моліці. Мо-

- а. жеше се срдипи, али освеше не чинише; него се
 још вајкајше свесрдно на пошеле за оним,
 б. што сше гди неправедно говорили. Дарујше
 дарак правде, и ослонише се на Бога.
 в. **3.** Многи глогољају: што нам добро да-
 је? На нама је знаменована свешлоси лица
 г. швога, о Боже, и мене си у срцу развеселио!
 д. Једни се родним шенице, вина, и зѣшина пло-
 и. дом шиће и богаше; а ја у миру и спавам и
 почивам; јербо си ми уселио у мене једнога
 неко у шебе Боже поуздање!

V. П с а л о м.

- а. **1.** Господи! слушај ми рѣчи, и разуми моје
 б. зашкѣвање! Чуј ми глас молѣња мога, Царе
 г. мој, и Боже мој! Кѣме ми се ја молим Госпо-
 д. ди! Јупром послушај ми глас мој, јупром љу
 прѣш шобом спајани, и погледај на ме! Ти си
 д. испиниши Бог, кѣме се недопада безакѣње; кош
 шебе нѣма месна за лукаве подмигљивце; ни-
 е. ми безакѣнѣци могу оиспани прѣш швојим очи-
 ма; на злочинце мрзиш што зло свако чине;
 в. ми лажливе запрајаваш све опадѣке. Ош
 крвопѣја и варалица гадѣ се Господ.
 г. **2.** Но мене многа милѣси швоја рабри,
 да слободно ућем у дом швој, и са спраом,
 да ми се молим у свешѣј цркви швојѣј! Прав-
 и. да швоја Господи нек ме руководи, због зло-

швѡра моји нек ме упуши преш тобом! Док **д.**
 они неговоре іспину са својим успіма, срце
 ім је празно (і камено); гркљан ім је као гроб
 ошворени; језицима својима већ лажу і варају.
 Суді ім Боже, нек преспану од намере своје; **г.**
 накази јі по млошшву њіова злочиншва, који
 су те Господі шако увреділі! Обралуј пак **д.**
 оне, који се у себе уздају, і нека се увек ве-
 селе, што ћеш ші међу њіма біші, і нека се
 діче спобом сві імена швѡга љубішељи.

з. Како год што ші Боже благосіљаш **б.**
 сваког праведніка, шако істо благослові і
 нас, і венчај нас оружјем добре воље швоје!

VI. П с а л о м.

1. Господі! немѡј ме наказиши у швојѡј **д.**
 љушосши; ніши ме карај у швѡме гњеву! Не-
 го ме још помілуј Господі, і шако сам немо- **б.**
 ћан, ізлечи ме Господі, і шако су ми коспі
 ізнемогле, і душа ми се врло смела! Докле **г.**
 ћеш ші шако Господі? Повраши се Господі, **д.**
 і ізбаві душу моју: помози ми шако ші швѡга
 милосшівнога помагана! І шако нѡма нікога, **е.**
 који шебе мршав гді споміње; а у гробу зар
 шебе шко ісповѡда (і прізнаје)? — Уморі ме **з.**
 моје уздісање! Сваку ноћ креш ми се ква-
 сі, і посшеља сузама полѡва! Око ми се од је- **з.**
 да смућана; ізнемого међу злошворіма.

- и. 2. Уклон'ше се ві сві од мене, који чини-
ше шако безакѡве; јербо ми Господ већ са-
слуша глас плача мѡга, саслуша ми Господ ша
молѣње моје, молшву ми моју Бог већ прѣмѣ.
г. 3. Срѣм буди моје све злошворе! смѣлі се
(да Бог да!), і чим брже напрѣг успушлі за-
спѣшені і осрамоћені!

VII. П с а л о м.

- д. 1. Господі Боже мѡј! у шебе се ја уздѣм,
ізбаві ме онн сві гоншѣлѣ, і ослободі мене,
в. да ме небі који као лав какѣв з'дущом расша-
віо, кад сам сѣм без помоћі і без ізбавлѣња!
г. 2. Господі Боже мѡј! ако сам шпо учиніо,
ако ми је у рукѣ неправда, ако сам ма у чѣму
д. скрѣвіо оніма, шпо мені зло чине; по праведно
је заіспа да без помоћі пред злошворіма па-
ѣ. дѣм; праведно је, да ме злошвор прогѣња, да
ме з'дущом расшаві, да ми живош у земљу са-
шрѣ, да ме у пра і пепео бѣшчесно прешворі!
з. 3. Укажі се Господі у швојѡј љушоспѣ!
Ударі преко крајѣвѣ злошворскі, і спѣні се
гдігод Господі Боже мѡј по заповѣспѣ, коју сѣ
з. сѣм іздао, да ше љуцшво нѣрода віді, і опѣш
по шом врѣні се на вісіну.
и. 4. Бог сѣді љѣдма. Сѣді і мені Боже по
правді мојѡј, і по беззѣленоспѣ мојѡј у мені.
р. Укіні неправду грешнікѣ, а праведнога правду

шї сачувај Боже, који праведно знаш испшати
срца і ушробе!

5. Моја је помоћ од Бога, који помаже пра- 7.
ведне срцем.

6. Бог је истина праведан, јак, і дуго- 7.
прпљив судија, који се сваки дан некара і неје- 7.
ди; али ако се ко зла свога нема, он ће (бо- 7.
ме) употребити против њега своје оруђе: 7.
гром, стрелу, і смртни ударац; у њега је све 7.
што већ гошово, што смрт причинити може. 7.
Епо њему онда бѡла од неправде: он оспаје 7.
шежак од болести, і рађа себи погѡбао: сам се- 7.
би ров копа, і пада у јаму другѡме ископау. 7.
Зло долази њему самом за враш, і неправда се- 7.
да му на шеме.

7. Треба Бога по правди признати, і појати 7.
име вишњег Бога.

VIII. П с а л о м.

1. Господі Боже наш! како је дивно име 7.
швоје по свој земљи! Како шї се красота ве- 7.
личанства швога преко неба узвисује! Славу 7.
шї швоју сама деца і дечаці врїском разглашу- 7.
ју на срамоту свїма злошворїма, да запрајаш 7.
кївнога душмана!

2. Кад погледїм небо, дело швојї рукѡ, 7.
месец, і звезде, које сї шї све створио; шна 7.
је човек, да га се шї сећаш, ілі сїн човечїї, да 7.
7.

1. га ти поодиш? Ти си га мало мањим од анђела
 учинио, славом си га и чeснi као окрунисао, и
 2. поставио си га над делом швојје рукѹ; све си
 3. му под ноге покорио: овце и волове све, па још
 4. и звериње пољско; птице небескe, и рибе морске
 шно по води пливају.

5. **3. О Господи Боже наш! Како је дивно име
 швоје по свој земљи!**

Крај прве Кашизме.

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

Р13 Ср II 286.1